

Inleiding

Waarin de schrijver de context van het gedicht toelicht voor hen die niet aanwezig waren op deze sinterklaasviering. Deze inleiding is dus geen onderdeel van het gedicht.

Dit gedicht is geschreven voor Jerta, om te gebruiken op de Sinterklaasviering op 8 december 2002 met ons hele huis, IBB 143.2. De gebeurtenis waar dit gedicht op terug grijpt is het 'blokfeest' van begin november 2002. Hieraan deden drie verdiepingen mee: de tweede (wij), de derde en de vierde. Het thema was 'Afterlife', en de drie verdiepingen waren dan ook versierd als respectievelijk de Hel, het Vagevuur en de Hemel. Alle bewoners van de Hel hadden een uitermate koele duivelsstaart, waarmee wij de hele avond hebben lopen paraderen.

Nu de beschrijving van het uitpakken van het cadeau:

Stap 1 - Jerta pakt het cadeau, en leest deel I van het gedicht.

Stap 2 - Jerta pakt het cadeau uit en een nieuw cadeau verschijnt, waar een duivelsstaart aan vast zit. Deel II van het gedicht wordt geopenbaard en voorgelezen.

Stap 3 - Jerta pakt het cadeau voor de tweede maal uit, en opnieuw wordt slechts een nieuw pakje zichtbaar, waar ditmaal deel III van het gedicht aan vast zit. Ook deze wordt voorgelezen.

Stap 4 - Jerta pakt het cadeau voor de derde maal uit, en wordt nu beloond. In haar handen houdt zij een gebonden Nederlands-Arabische versie van de heilige Qor'aan. Er is echter ook een nieuw pakje zichtbaar geworden, waar deel IV van het gedicht aan vast zit... Dat zij moedig voorleest.

Stap 5 - Jerta pakt het laatste cadeau uit, en heeft twee zakken kruidnoten in haar handen. En, hoe kan het ook anders, opnieuw een gedicht, dat ditmaal gelukkig kort en *echt* het laatste is. Deel V wordt aldus voorgelezen, en het uitpakken is tot een einde.

De receptie van dit cadeau met de aan haar verbonden dichtcyclus was erg positief. Veel complimenten gehad over mijn gedicht. Dat was mooi, want zo viel het niet zo op dat ik niet echt een surprise had, waar sommige anderen dan weer heel veel tijd in hadden gestopt.

Deel I - Proloog: De dichtkunst

Waarin de goedheiligman zijn plezier in het schrijven van het Sinterklaasgedicht bezingt en de toon zet voor wat nog komen gaat.

Voor velen is het elke keer opnieuw een zware plicht,
Maar niet – gelukkig maar! – voor de hoogbejaarde Sint,
Die juist veel energie en satisfactie vindt,
in de jaarlijkse creatie van een Sinterklaasgedicht.

Een toespeling op Jerta, aan wie het is gericht,
Alliteratie, volrijm, en wat hij nog meer bemint
Een uitgedokterd thema dat de strofen samenbindt,
En spoedig is het werk weer naar tevredenheid verricht,

Sint Nicolaas beheerst de dichtkunst immers wel!
En zo vormen kwatrijn, rondeau en triolet
Allen tesamen een uitbundig woordenspel,

Wat hopelijk garant staat voor veel jolijt en pret.
Dus haast je, pak dit uit, beëindig razendsnel,
Dit door de Sint geschreven en onvervalst sonnet.

Deel II - Een blik in de Hel

Waarin verschrikkelijke gebeurtenissen worden beschreven en de volle goddeloosheid van IBB 143.2 wordt geopenbaard.

Er zijn feiten in dit leven, die, hoewel elkeen ze weet,
Nooit echt naar voren komen in hoe men zich gedraagt,
Alsof eenieder ze voor het gemak het liefst vergeet.

Zijn hele leven lang wordt Sint al door zo'n feit geplaagd,
Want dat hij *heilig* is, dat is haast niemand zich bewust,
Al weten ze het wel wanneer men hen er eens naar vraagt.

Godvrezendheid en vroomheid zijn voor de Sint een *must*,
Mee in de zak naar Spanje neemt hij wie zich over geeft,
Aan ijdelheid en luiheid, afgunst, gulzigheid en lust.

Jarenlang heeft de Sint gedacht dat jij *niet* in zonde leeft,
Doch een kleine maand geleden bleek dat hij zich had vergist,
Zodat hij een appel van goed en kwaad met jou te schillen heeft.

Het was 's avonds laat in een donker woud met hele dichte mist,
Zijn paard had de Rechte Weg al lang geheel verloren,
En waar hij was, was iets dat Sint al uren niet meer wist.

Daar meende hij in de verte echter feestmuziek te horen,
Hoop laaide op; zijn aarzeling was slechts van korte duur;
En zonder verder oponthoud gaf hij zijn paard de sporen.

En welk een schouwspel zag hij op dat nachtelijke uur!,
Omringd door dans en zang, muziek en licht, verrezen
Als machtige kastelen Hemel, Hel en Vagevuur!

De Hemel was zijn huis, *daar* had hij niets te vrezen,
Maar de weg daarheen ging door de Hel, langs duivels en demonen,
En welke kwade monsters er daar meer nog mogen wezen.

Ach Hel!, aan wiens grip geen zondaar kan ontkomen,
O plaats van pijn, verdriet, van straf en pure angst,
Waar woest de vijf rivieren van de onderwereld stromen.

Bij de Styx neemt Charon zeven euro in ontvangst,
En Sint Nicolaas treedt binnen in een wereld zonder hoop,
Immers, gedoemd tot wanhoop duurt de eeuwigheid het langst.

Hier bewenen de verdoemden hun slechte levensloop,
Het geweeklaag en geschreeuw smelt samen tot concert, a-
muzikaal dringt het door merg en been. Zacht sloop

De goede Sint nu verder, als een ansgtig hert. A-
nachronistisch dreunt de dansmuziek. En dan, een kreet,
Van schrik; want Sint stond oog in oog met Jerta.

Gekleed als duivelin, boosaardig, wreed,
Getoid met rode horens, van achteren een staart,
Een harde rots van slechtheid in een diepe zee van leed.

Sint trok een snelle sprint, sprong op zijn wachtend paard,
Reed weg zo snel hij kon, dwars door het Vagevuur,
Kwam in de Hemel aan, met licht geschroeide baard.

Daar zat hij dan, met kloppend hart en nogal overstuur,
Die zoete, lieve Jerta bleek een kwade duivelin!,
Een schokkende ontknoping van een duister avontuur.

*Maar nee, hoe kan dat nu? Er is een logische verklaring.
Zij zou zich toch nooit keren tegen onze Openbaring?
Natuurlijk! Het is dat stelletje malloten!
Zij heeft zich laten leiden door haar slechte huisgenoten!
Die deugen niet, o nee, dat ziet een kind;
er zit er niet één tussen die ik wel betrouwbaar vind.
Zij hebben Jerta aangezet tot duivelse gedachten;
van hen had je ook eigenlijk niets meer kunnen verwachten.
Neem Lenny, het is toch niet raar dat ik die niet vertrouw?
Paars haar en vieze horrorfilms – zij is een slechte vrouw.
En Remco, in een zee van kwaad is hij nog steeds een golf;
hij is niet langer mens, maar slechts een hongerige wolf!
Ook Niels is hoogstwaarschijnlijk zo'n duivelse Sataan;
in plaats van de Messias, aanbidt hij Messiaan!
Van Victor, steeds gekleed in zwart, hoef ik niet eens te spreken;
zijn grootste hobby is het dysangelium te preken.
En dan die CKI-ers, hun kwaad is extra groot;
zij trachten leven te creëren, schoon hun God het hen verbod!
En ook met alle anderen is het beslist niet pluis.
Niet Jerta is satanisch, maar dat goddeloze huis!*

Deel III - Het cadeau

Waarin Sint Nicolaas in dactylische hexameter zijn epische tocht naar Jerta beschrijft, en te kennen geeft dat hij hoopt dat het cadeau dat hij meebrengt haar weer op het pad tot God brengt.

Muze, bezing mij de tocht, de gevreesde, die Nicolaas hier bracht,
Lang was de weg door de Hel die de Sint en zijn paard bracht tot Jerta,
Vurig verrezen daar bergen van zwavel en stinkende dampen,
Schreeuwen en kreten vervulden de lucht met een tergend geweeklaag,
Wanhooop en angst heersten hier in het eeuwig oneindige duister,
Lucifer zelf zwaaide hier vol van afgunst zijn inktzwarte scepter.
Hemelse koren bezongen de Sint bij zijn roerende afscheid,
Bisschop en schimmel, klaar voor de reis naar het rijk van de Duivel.
Mee namen zij een cadeau dat hun God, de almachtige Heerser,
In zijn oneindige goedheid voor dwalende Jerta bestemd had.
Nu echter doolden zij rond in het duivelse rijk van de Satan,
Monsters, demonen en geesten probeerden hen krijsend te stoppen,
Sint hield het Boek dat hij bracht steeds stevig geklemd in zijn armen,
Dit immers was nu zijn heilige missie, om Jerta te schenken,
Uitweg en hoop en in leder gebonden het Woord van de Hoogste.
Vele ontberingen verder kwam Sint bij het huis waar hij zijn moest,
Stil liet hij achter het kleurrijke pak, met een boodschap in versvorm,
Welke jij nu in een voordracht het kwade gezelschap verteld hebt.

Sint spreekt dan hiermee de hoop uit dat jij door dit heilige boekwerk,
Satan laat vallen en God accepteert als de zin van het leven.

Deel IV - Verantwoording

Waarin Sinterklaas zijn keuze voor dit cadeau verantwoordt met een beroep op de tijdsgeest, en een tweede cadeau beschrijft.

“Sint Nicolaas, ik meende toch dat gij een Christen was?”,
Zo klinkt de vraag, en daar doorheen de schim van een verwijt.
“Dat klopt, dat klopt”, zegt dan de Sint, met een vermoeide zucht,
“Maar de Koran past beter bij de geest van deze tijd.

Het Christendom is ouderwets, verlaten en vergeten,
De Islam die laat ten minste af en toe iets van zich horen,
Zoals imams die zeggen ‘varkens zijn net homofielen’,
Of terroristen die zich zingend in een toren boren.

Het is dus heel wat nuttiger het moslimgeloof te kennen,
En bovendien voorkomt het verregaande segregatie,
Als elke autochtoon zich nu tot de Islam bekeert,
Bereiken wij ook daarmee de ultieme integratie!

Wij zouden ons dus allemaal eens bezig moeten houden,
Met het diepgaand bestuderen van de heilige Qor’aan!”
Maar ook de goede Sint ziet hier wel enige problemen,
Misschien staat zo’n leuk hoofddoekje jou helemaal niet aan.

De Sint is zich dus zeer bewust van de niet geringe kans,
Dat hij jou met dit geschenk totaal niet kon plezieren,
Als goedmaker kocht hij voor jou een tweede klein cadeau,
En hoopt hij dat jij Sinterklaas alsnog verblijd kan vieren.

Deel V - Epiloog: De dichtkunst (Reprise)

Waarin niets gebeurt maar wel kort wordt terug gekeken op het hele gedicht.

De Sint begon zijn lang verhaal met een correct sonnet,
Daarna een *terza rima* met verbindend schakelrijm,
Een episch ritme volgde Sint toen op zijn barre tocht,
Het A - B - C - B van deel vier was niet erg ver gezocht,
Ook het schema van dit laatste deel is nu niet meer geheim,
Wie het uit zijn hoofd kan zeggen, heeft zeer goed opgelet!